

Respect pentru Oau, nu șm-am înșelat! Ce noroc pe mine să dau într-un bar peste un tip care l-a citit sau măcar a auzit de Albert Tucker! exclamă ea și dădu repede băutura peste cap cu un gest masculin.

— Ah, continuă Emil luat de val, și strategia superputerilor în Războiul Rece. Presupoziția că și adversarul pornește de la propriul său interes, anume apărarea, obligă fiecare tabără să ia decizia cea mai rațională cu putință, supraînarmându-se pentru a o descuraja pe cealaltă, și nimeni nu riscă un atac nuclear sub spectrul represaliilor sinucigașe devastatoare. Echilibrul terorii. De această dată, strategia dominantă a ajutat. Cred că nu e o mare descoperire dacă spun că totul se reduce, până la urmă, la problema insolubilă a raționalității și a iraționalității comportamentului uman.

— Oau, oau, te-am mirosit bine, tipule! De fapt, nici n-a fost prea greu, arăți de la două poște a intelectual adevărat, nu a labagiu de corporatist robotizat, obsedat să promoveze și să încaseze bonusuri babane, și nici a pulărău de businessman care aleargă toată viața, hămesit, după cash. Hai să mai luăm câte un rând. Hei, barman! Pentru Albert William Tucker! propuse ea un toast.

O vreme băură în tăcere, studiindu-se reciproc.

— Auzi, tipule, îți propun o situație win-win. Ne terminăm băuturile și ne retragem undeva ca să ne-o tragem în voie, hi, hi, hi? chicoti gheișa grăsulie.

— Unde? La hotel? îngăimă Emil intimidat de viteza cu care se desfășurase preludiul.

— Aiurea, tipule, la mine acasă! O să-ți placă. Sunt măritată, dar stai liniștit, soțul meu e plecat și oricum nu-i pasă ce fac eu cu viața mea personală. Avem un mariaj postmodern, dacă vrei, un caz demn de teoria jocurilor. Hai, las' că-ți explic pe drum. Uite cum facem: luăm taxiul

Respeși ajungem cât ai clipi. Nu, nu, lasă-mă pe mine să plătesc, nu eu te-am agățat? Hi, hi, hi!

Straniu era că nu auzise încă vocea Prințului, se află în expectativă sau îi transmisese și lui propria sa stare de perplexitate? De ce acceptase propunerea fanei dolofane și vorbărețe a lui Tucker nu știa și se îndoia serios c-o să aibă măcar o amărâtă de erecție cu ea. Hm, cum de ce, păi, de ce se cațără unii pe crestele munților, călătoresc aiurea prin lume, se aruncă cu parașuta, se urcă în montagne russe, vor să schimbe lumea? Pură curiozitate irresponsabilă, omenesc, prea omenesc, să vedem ce-o să iasă din asta. Îl provocase deliberat pe Prinț să reacționeze, dar acesta continua să tacă mîlc sau poate abia aștepta să-l vadă cum se făcea încă o dată de răs.

Taxiul îi lăsă în fața unei case boierești, vechi de cel puțin un secol și jumătate, care avea o curte mare cu castani maiestuoși, înconjurată de un gard masiv din fier forjat. Poarta monumentală conducea privirea la un portic doric luminat de felinare vintage. Înăuntru, deasupra holului imens, pavat cu dale de marmură alb-negre ca o tablă de șah, un candelabru agățat amenințător-lasciv de tavan, semăna cu un păianjen amazonian uriaș, balansându-și brațele încărcate până la refuz de cristale de fiecare dată când se întâmpla să intre în rezonanță cu traficul de pe bulevardul din vecinătate. În salon, o aglomerare de mobile vechi din mahon și alte esențe rare necunoscute luceau cu o gravitate scorțoasă. Podeaua solidă din stejar scârțâia ca o fântână cu cumpănă de altădată. O atmosferă vetustă, timpul părea încapsulat într-o vază de flori care uitaseră să se mai ofilească. Un miros amestecat de igrasie, haine vechi și bătrânețe. Pe mobile, un praf fin se sedimentase de la ultimul mare asteroid care lovise Terra și provocase extincția dinozaurilor. Fantomele, deranjate din treburile lor, își strecurau trupurile eterice printre mobile și statuete,

Respectă-neu agasate de pe polița căminului masiv, își scoteau capetele amenințătoare din sertarele unui imens *secréttaire*, se iveau obraznice din spatele draperiilor grele de culoarea vișinei putrede. Bau! țipă Prințul impresionat, dar ele îl ignorară cu o demnitate rece pe necoptul intrus plebeian.

Emil și Caliope urcară la etaj pe o scară interioară cu balustradă din lemn lustruit. Din tablourile agățate pe pereții holului și pe o latură a scării răsucite precum interiorul unei cochilii de melc, figuri hieratice de intelectuali, negustori și politicieni îi urmăreau cu severitate din lumea lor de mult apusă. Dacă cei mai vechi purtau caftane, giubele și ișlicuri fanariote, modernii trecuseră la „haine nemțești“, iar interbelicii se afixau cu monoclu, joben și frac. Un periplu vizual prin istoria modernă. Nici o femeie însă, ca și cum n-ar fi fost de bonton să se etaleze la vedere. Probabil Caliope va sparge gheața, inaugurând o nouă tradiție.

Caliope se mișca lejer, lăsând impresia că se născuse sau că trăise decenii bune în casa boierească. Îl condusesese de-a dreptul în dormitorul conjugal, acolo unde un pat imens, cu baldachin înflorat și veioze art déco pe noptiere, trona suveran în mijlocul camerei, alături de o măsuță cu două scaune în stil Louis al-nu-știu-câtelea sau Régence și un uriaș dulap matusalemic. Caliope scoase la iveală o sticlă de vin franțuzesc (un Chateau X) și pahare înalte și adânci cu picior, ciocniră, și ea se retrase în baie pentru o vreme. Reveni de acolo într-un neglijeu de mătase neagră, apetisant pentru bărbații de la un azil de bătrâni, dar Emil era prea abțiguit ca să-i mai pese. Caliope îl asaltă fără preludiv cu gesturi lubrice și caraghioase de bunicuță întoarsă ca prin miracol la vârsta dificilă a adolescenței. Impetuoasă, îngenunche și-i făcu o felație spumoasă, apoi îl amenință, chicotind, că venise rândul lui să tragă la galere, dar Emil evită să-i întoarcă serviciul,

Respectemându-se să nu vomite. Ea-l avertiză să nu-și închipuie c-a scăpat așa de ușor. Prințul chicoti scurt: Abélard, acum ai pus-o!

— Iubi, hai să luăm o scurtă pauză și să îmbucăm ceva, timp în care tu o să ascuți povestea vieții mele. Pe urmă o să ne-o tragem, dar cu mai multă aplicație și entuziasm, sub sloganul: Sex neconvențional în spații neconvenționale, hi, hi, hi!

Emil îi ascultă amuzat-scârbit-plaintisit lungile tirade prin care Caliope își descrie viața, mariajul, opera și viitorul luminos – prima parte. Află că se bucura de atenția Caliopei Gheorghiu-Catargiu, președinta Asociației pentru Promovarea Democrației în România, doctor în Sciences Po la o renumită universitate pariziană, Visiting Professor la o universitate din State, profesoară la Facultatea de Științe Politice, Universitatea din București. Printre domeniile sale de expertiză se numărau politicile publice și democrația. Publica frecvent articole în reviste internaționale de prestigiu, era autoarea unei duzini de articole, studii și cărți în domeniu. Scrisese chiar și un roman premiat cu celeritate de Uniunea Scriitorilor. Oau, iubi, te pomenești că am întâlnit o Hannah Arendt dâmbovițeană extralarge! exclamă la un moment dat Prințul. Urmărind-o, căci Caliope trecuse deja la partea a doua, Emil se întrebă dacă nu se simțea un pic ofuscată că el nu-i dăduse nici un semn că apreciază gestul unei ditamai personalități a societății civile, care-l alesese pe el, un ilustru necunoscut, pentru o partidă de sex. Caliope îi vorbi în treacăt despre soțul ei. Matematician. Academician. Venerabil. Impotent. O căsătorie bazată pe valori comune, valori europene, chicoti ea.

După o cină frugală în salon, la lumina pâlpâitoare a lumânărilor din candelabrele cu trei brațe de pe masă, Caliope sări literalmente pe el, fără nici un avertisment,

Respectiv și-l trânti la podea, ca o versată luptătoare K1. Gemetele și cuvintele murdare pe care i le suflă la ureche aseasonară acuplările din toate pozițiile în spațiile neconvenționale alese special de ea, într-un veritabil tur sexual al casei. În ciuda rotunjimilor sale mai mult decât generoase, Caliope se dovedi aproape la fel de flexibilă ca o gimnastă sau o acrobată abia ieșită la pensie și, când el i-o spuse, ea hohoti cu vocea ei răgușită:

— Păi, iubi, fac yoga și jogging de ani de zile, merg la sală, pedalez la bicicleta medicală mai ceva ca la Turul Franței! Stai, unde fugi așa, mai știu un locșor tocmai potrivit...

Emil începuse să se teamă c-o să-și piardă bietul sex, tocit după nenumărate mișcări de piston, după ce pompase la nesfârșit într-un vagin avid și bine lubrifiat. Când orgasmul ei binevoia să sosească, trupul i se cutremura din toate încheieturile, ca un cazan sub presiune, și Caliope slobozea un strigăt victorios. Culmea, Caliope nu simțea nevoia de pauză între numere, voia orgasm după orgasm, într-o cascadă perpetuă. La un moment dat, Emil se refugie la baie, sub pretextul că e un pic deranjat la stomac, dar nu trecu mult și ea intră peste el – imprudent, uitase să încuie ușa! Urmă o partidă de sex în picioare, umedă și spumoasă din toate punctele de vedere, în cabina dușului care trosnea amenințător. Caliope părea inepuizabilă și insațiabilă, de parcă nu mai făcuse sex din secolul trecut, ca o călugăriță fugită de la mănăstire fix în timpul revoluției sexuale, și nu se lăuda aiurea, chiar avea o condiție fizică de invidiat. Abia spre dimineață, după un ultim număr istovitor, Emil auzi sforăitul ei zguduitor-izbăvitor și răsuflă ușurat, realizând că scăpase cu viață. Deocamdată, iubi, deocamdată, îl avertiză amuzat Prințul.

Respect înainte de plecare, luară o gustare, un brunch, cum spunea ea, în bucătăria supermodernă. Caliope se lăuda că bucătăria și cele două băi sunt cele mai moderne încăperi din casa lor seculară. Pe când înfuleca sandvi-ciurile cu aceeași poftă pe care o avea când făcea sex, Caliope îi dezvălui în treacăt programul său încărcat din ziua care abia începuse. Peste vreo oră avea o întâlnire importantă la sediul Asociației pentru Promovarea Democrației în România cu un cunoscut expert în politici publice american, după-amiaza o aștepta un curs la Universitate, seara o va găsi la un talk-show politic la postul național de televiziune. De fapt, îi explica ea, sorbind cu înghițituri zgomotoase din cana de cafea (Caliope nu bea cești de cafea, ci ditamai cănila, nu întâmplător îi plăceau doar lucrurile grandioase, hi, hi, hi!), APDR era mai mult decât un ONG, de departe cel mai prestigios și performant din Europa Centrală și de Est. Apoi, fără nici o pauză, Caliope se apucă să-l tragă de limbă. Cu ce se ocupă, unde lucrează, care-i sunt proiectele profesionale? Îl ascultă cu atenție, mârâind uneori dezaprobat sau aprobat. Dacă îl interesa participarea la un proiect în cadrul APDR sau să aplice pentru o bursă în Occident, îi promitea tot concursul ei, îi plimbă ea cașcavalul apetisant pe sub nas, dar să nu uite că mai rămăseseră o grămadă de probleme de rezolvat în teoria jocurilor, hi, hi, hi.

Dacă Emil trecuse examenul ei la toate probele, Caliope nu-l trecuse pe al lui. Urmele orgiei se mai zăreau în pungile care atârnavă ca niște cuiburi de rândunici sub ochii ei spălăciți. Un păienjeniș de riduri fine se țeseau la coada ochilor și la colțurile gurii mari și lacome care turuia neobosită. Încă nu apucase să se fardeze, părea mult mai în vârstă decât își imaginase el, flască și plictisită ca o mătă după o noapte întregă de motănit nebun pe acoperișuri. Morga intelectuală și arivismul fără scrupule,